

Arrest

nr. 307 535 van 30 mei 2024
in de zaak RvV X / VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 augustus 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 juli 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 maart 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 april 2024.

Gezien de aanvullende nota van de verwerende partij van 15 april 2024, ingediend overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van voormelde wet.

Gezien de aanvullende nota van de verzoekende partij, ingediend terechtzitting overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van voormelde wet.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. BOHLALA, loco advocaat C. DESENFANS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pasjtoen origine te zijn. U bent afkomstig van het dorp Dara Ghar, district Qargay, provincie Laghman. U was student in de middelbare school. Uw broer [B.] kon met de hulp van uw maternale oom [A.] studeren op de universiteit in Kaboel. Hij werkte sinds een tijdje op de ITsectie van het Ministerie van Binnenlandse Zaken.

Zo'n jaar voor u vertrok uit Afghanistan, sprak de mullah van uw dorp, [N.], uw vader aan over de job van [B.]: hij vroeg uw vader te proberen uw broer te doen stoppen. Uw broer kon om financiële redenen niet stoppen, maar werd voorzichtiger en vermeed nog naar het dorp te komen. Enkele maanden na dit eerste gesprek, sprak de mullah uw vader terug aan en vroeg of uw broer de job had verlaten. [B.] probeerde niet meer naar het dorp te komen. Een maand voor de machtsovername sloten de bureaus van het Ministerie van Binnenlandse Zaken in Kaboel. [B.] verbleef eerst vijftien à twintig dagen bij uw maternale oom in Kaboel, en kwam toen naar huis.

Enkele dagen voor uw vertrek verlieten de veiligheidstroepen de checkpoints in uw buurt: jullie werden bang. Toen dorpelingen vier à vijf dagen voor uw vertrek kwamen melden aan uw vader dat de taliban mensen zochten die werkten voor de overheid, besloten uw vader en [B.] dat hij met u en uw broers Jalal en Sadam samen het land uit moesten vluchten.

U vluchtte diezelfde dag nog, een paar dagen voor de machtsovername van 15 augustus 2021, uit Afghanistan. Op de grens tussen Iran en Turkije splitste de smokkelaar u af van uw broers. U heeft sinds toen geen contact meer met hen, uw familie evenmin. Na een reis van vier à vijf maanden kwam u op 20 november 2021 aan in België, waar u op 22 november 2021 verzocht om internationale bescherming.

In de week na uw vertrek kregen uw ouders tweemaal bezoek van de taliban. Ze zochten naar [B.] en ook naar u en uw broers. Uw ouders verlieten daarop het dorp, ze leven met uw zussen en jongste broer [O.] in Kaboel, deels bij uw maternale oom, deels op andere plaatsen.

Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u te zullen worden gedood door de taliban omdat uw broer de vorige overheid diende en dit ondanks de waarschuwingen van de mullah. U vreest ook dat de taliban u zullen beschouwen als niet-moslim omdat u het land verliet.

Ter ondersteuning van uw identiteit en/of uw asielmotieven legde u volgende documenten neer: een kopie van uw taskara (origineel gezien door DVZ).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient gewezen te worden op enkele vaststellingen die uw algemene geloofwaardigheid schade toebrengen.

Zo kan worden opgemerkt dat u met betrekking tot uw leeftijd geen eenduidige verklaringen aflegde. Bij aankomst in België beweerde u geboren te zijn in 2006 (CGVS, p. 5) en bijgevolg als minderjarige in België te zijn aangekomen. Een leeftijdstest uitgevoerd op 7 december 2021 wees echter uit dat u 20,03 jaar oud was met een standaarddeviatie van 1,59 jaar, u was bijgevolg meerderjarig bij aankomst. Tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd op welke basis u uw leeftijd had verklaard bij aankomst, zei u dat het de leeftijd was volgens uw taskara (CGVS, p. 24). Aangezien u noch uw taskara, noch een kopie ervan mee op reis had (CGVS, p. 5), kan er van worden uitgegaan dat u uit uw hoofd wist welke leeftijd u volgens uw taskara had. Frappant is dan ook dat u in Oostenrijk onder een andere geboortearr werd geregistreerd, namelijk 01/01/2004. Hiermee geconfronteerd haalde u aan dat u toen gewond was aan uw vinger, en de vragen niet verstaan had, er maar ja en nee op zei (CGVS, p. 24), een uitleg die allerm minst kan overtuigen. Aangaande de vaststelling dat uw taskara in lijn ligt met uw verklaringen over uw leeftijd in België kan er voorts opgemerkt worden dat aan de authenticiteit van Afghaanse identiteitsdocumenten weinig geloof kan gehecht worden daar ze eenvoudig tegen betaling te verkrijgen zijn. Bovendien legde u op het CGVS slechts een kopie van uw taskara neer, waarvan de authenticiteit niet kan beoordeeld worden. Nochtans had u

eerder, bij de DVZ, uw originele taskara laten zien. Tijdens het persoonlijk onderhoud daarom gevraagd of u uw originele taskara mee had, reageerde u van niet, u was niet blij geweest met het resultaat van de leeftijdtest en zond uw taskara om uw leeftijd te veranderen – een uitleg die de informatie waaruit blijkt dat er aan Afghaanse identiteitsdocumenten geen waarde gehecht kan worden enkel maar bevestigd -, maar u had uw taskara nog niet terug (CGVS, p. 5). Dat u geen eenduidige en zelfs bedrieglijke verklaringen aflegde over uw leeftijd zet uw algemene geloofwaardigheid danig op de helling.

U verklaarde te hebben verbleven in Dara Ghar, district Qargay, provincie Laghman, tot op de dag dat u Afghanistan verliet (CGVS, p. 4). U vluchtte uit Afghanistan samen met uw broers [B.], [J.] en [S.] (CGVS, p. 4; DVZ Verklaring, punt 17). Pas na uw vertrek verhuisden uw ouders, broer [O.] en zussen naar Kaboel (CGVS, p. 4-5). Op de Fiche NBMV gaf u nochtans aan dat uw laatste adres Kart-e-Naw, district 16, te Kaboel was (Fiche NBMV, p. 4). Dat was overigens ook het adres van uw broers [B.], Sadam, Jalal, (Fiche NBMV, p. 2). Om uitleg gevraagd over dit laatste adres, in Kaboel, beweerde u nooit een adres in Kaboel gezegd te hebben, en wierp u een misverstand op: uw ouders verbleven namelijk in Kaboel, misschien werd daarom gedacht dat u er verbleef (CGVS, p. 24). Echter, dit verklaart geenszins waarom het adres van uw drie broers ook als Kart-e-Naw stond geregistreerd. Ook uw verklaringen omtrent uw precieze locatie van herkomst zijn bijgevolg niet eenduidig.

Wat betreft het feit dat uw broers vermist raakten tijdens jullie reis naar Europa zijn uw verklaringen omtrent uw houding niet aannemelijk. U vertelde dat jullie door de smokkelaar gesplitst werden aan de grens tussen Iran en Turkije, u had sinds dan geen nieuws meer van uw broers (CGVS, p. 12). Gevraagd hoe u had afgesproken met hen om contact te maken als jullie gesplitst zouden raken, reageerde u dat u niet wist dat jullie gesplitst zouden raken, jullie hadden niets afgesproken (CGVS, p. 13). Dat jullie geen afspraken maakten, komt merkwaardig over. Het is eveneens raar dat uw ouders, zoals u aangaf, niets zouden hebben ondernomen om uw broers terug te vinden (CGVS, p. 13), en dat u, zoals u verklaarde, zelf niets ondernam om ze te zoeken (CGVS, p. 13). U keek overigens ook niet op Facebook om ze terug te vinden (CGVS, p. 13), alhoewel u aangaf actief te zijn op zowel Facebook als Tiktok (CGVS, p. 10). Dergelijke desinteresse in het lot van uw broers ondermijnt ten zeerste het geloof dat kan gehecht worden aan uw verklaringen over het feit dat ze tijdens de reis vermist raakten.

Bovenstaande bevindingen met betrekking tot uw leeftijd, precieze locatie van herkomst en het feit dat uw broers vermist zijn sinds jullie gesplitst raakten tijdens u reis doen afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Verder dient aangestipt te worden dat u er geenszins in slaagt om aannemelijk te maken dat u bij terugkeer naar Afghanistan geïnterviewd zou worden, en dit omwille van de job van uw broer bij de IT-sectie van het Ministerie van Binnenlandse Zaken.

Met betrekking tot [B.]s job bij het Ministerie van Binnenlandse Zaken, wat de oorzaak is van de door u beweerde problemen met de taliban, valt op dat uw verklaringen niet eenduidig zijn. Vooreerst moet worden opgemerkt dat u bij de DVZ verklaard had dat uw broer werkte voor buitenlandse projecten (CGVS Vragenlijst ingevuld bij de DVZ, vraag 3.5). Dit kan moeilijk in overeenstemming gebracht worden met uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud, waar u hem een job toedichtte bij het Ministerie van Binnenlandse Zaken (CGVS, p. 7). Hierop gewezen op het einde van het persoonlijk onderhoud, wierp u plots een project genaamd MIS op, waarvoor hij werkte (CGVS, p. 25). Niet alleen is dit louter een postfactum verklaring, maar nog moet worden opgemerkt dat u niets wist te vertellen over dit project genaamd MIS (CGVS, p. 25): u wist niet wat voor project het was (CGVS, p. 25), ook niet of het een project was voor het Ministerie van Binnenlandse Zaken (CGVS, p. 25). Ook op de vraag wanneer hij dat project deed, bleef een antwoord uit (CGVS, p. 25). Deze incoherentie met betrekking tot de organisatie waarin hij werkte ondergraaft ten zeerste de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Overigens, uit uw antwoorden op de reeks gestelde vragen blijkt hoe fragmentair uw kennis van [B.]s job is. Immers, u kende de functie niet die hij bekleedde, en wist enkel dat hij op de IT-sectie werkte (CGVS, p. 7). U wist niet welke taken hij deed (CGVS, p. 18, 19). U kon niet toelichten wat zijn departement deed (CGVS, p. 17), noch wat zijn team deed (CGVS, p. 17-18). Gevraagd in welk team hij zat, wist u het niet, maar u verklaarde dat zijn departement een soort militair departement was, en hij een zwart uniform droeg (CGVS, p. 17). Gevraagd met hoeveel ze in zijn departement werkten, wist u het niet, gepolst met hoeveel ze in zijn team zaten, evenmin (CGVS, p. 18). Van de collega's had u geen namen, van zijn directe chef evenmin, en ook wie zijn stage had beoordeeld, was u niet bekend (CGVS, p. 20). U had nooit een foto van het gebouw van het Ministerie van Binnenlandse Zaken gezien (CGVS, p. 18), u wist niet wie er aan het hoofd stond (CGVS, p. 18), noch wie minister van Binnenlandse zaken was toen u uit Afghanistan vertrok (CGVS, p. 18). Ook over de plaats waar hij sliep was uw kennis lacunair. Zo wist u geen exacte locatie te geven (CGVS, p. 8). U vertelde dat hij sliep in kamers van drie (CGVS, p. 20), maar gevraagd wie in de kamer met hem deelde, wist u de namen niet (CGVS, p. 20), gepolst naar hun afkomst, wist u het evenmin (CGVS, p. 20).

Verder kan worden opgemerkt dat u niet wist wanneer hij met de job startte (CGVS, p. 7), noch wist u hoe lang hij de job uitoefende (CGVS, p. 19). U haalde aan dat hij aan de job geraakte via het netwerk van uw maternale oom en zijn zonen, en op basis van zijn kwalificaties (CGVS, p. 19). Maar gevraagd wie hem concreet aan de job hielp, bleef u het antwoord schuldig (CGVS, p. 19).

U gaf zoals net aangestipt aan dat hij aan de job geraakte door zijn kwalificaties, maar over zijn studies legde u geen overtuigende verklaringen af. Zo wist u niet waarom uw broer voor deze studies koos: het was zijn zaak (CGVS, p. 16). Evenmin wist u wat hem interesseerde in de computerstudies (CGVS, p. 16), noch kon u enige duiding geven bij de inhoud van zijn studies: hij vertelde er niet over (CGVS, p. 17). U wist niet hoe oud uw broer was toen hij zijn studies aanvatte (CGVS, p. 16), u wist niet met welke graad hij afstudeerde (CGVS, p. 17), u wist niet naar welke universiteit hij ging (CGVS, p. 8). Uitgenodigd meer specifiek te zeggen wat zijn studie precies inhield, wist u het niet: hij studeerde niet in uw dorp, daarom wist u het niet (CGVS, p. 8). Gelet op het feit dat u zelf onderwijs genoot en in de tweede graad middelbaar onderwijs vertoefde (DVZ Verklaring, punt 11), komt een dergelijke lacunaire kennis van uw broers studies niet aannemelijk over.

Dergelijke gebrekkige kennis van de studies van uw broer en zijn job bij de overheid, komt te meer weinig ernstig over daar u aangaf dat [B.] om de maand of om de veertien dagen naar huis kwam toen hij werkte (CGVS, p. 8). Jullie trokken ook samen weg uit Afghanistan en u had tot Turkije minstens tien dagen tijd (CGVS, p. 12) om u bij [B.] te informeren over zijn job: er kan dan ook verwacht worden dat u meer informatie over zijn job en studies kon verstrekken. Gevraagd hoe het kwam dat u zo weinig informatie kon geven, reageerde u dat u er niet aan dacht tijdens uw illegale reis, en dat de smokkelaars u vroegen niet te praten onderweg (CGVS, p. 24). Al kan worden aangenomen dat u niet gedurende de hele reisduur kon praten, is het redelijkerwijze niet aannemelijk dat u kennis over uw broers job en studies volstrekt onbestaande is, gelet op het feit dat u zijn job aanhaalde als hoofdmotief om te vluchten: als [B.] niet had gewerkt voor het Ministerie van binnenlandse Zaken had u niet moeten vluchten (CGVS, p. 16). Bovendien, gepolst of u uw vader meer info vroeg over [B.'s] job sinds u vertrok, luidde uw antwoord nee (CGVS, p. 18). U dacht immers dat uw broer zelf alle informatie zou geven, maar helaas was hij nu vermist (CGVS, p. 18). Niet alleen wordt u als verzoeker om internationale bescherming geacht uzelf te informeren over uw asielmotieven, maar nog is het merkwaardig dat u, sinds uw broer vermist raakte aan de grens tussen Iran en Turkije, geen stappen zou hebben ondernomen om u bij uw vader - met wie u geregeld contact heeft (CGVS, p. 10) - alsnog te informeren. Dit gebrek aan interesse in de job van uw broer, die aan de basis ligt van uw (vermeende) problemen met de taliban, is niet aannemelijk.

Verder moet worden vastgesteld dat uit geen enkel document blijkt dat u een broer [B.] heeft die na zijn computerstudies op de IT-dienst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken werkte. Gepolst naar documenten die jullie meehadden toen jullie uit Afghanistan vertrokken, wierp u op dat u niets had, uw broer had alle documenten met zich mee (CGVS, p. 11). Gevraagd meer informatie te geven over welke documenten het betrof, hield u het eerst op vage verklaringen, het betrof documenten over zijn studies en zijn werk (CGVS, p. 11). Verder gepolst welke studiedocumenten het waren, zei u zijn certificaat van school en zijn diploma van de universiteit, maar u had zijn diploma niet gezien en kon niet vertellen wat erop stond (CGVS, p. 12). Gepolst naar de werkdocumenten, zei u dat het zijn badge en bankkaart waren (CGVS, p. 12). Gevraagd of hij kopieën maakte van deze documenten voor zijn vertrek, reageerde u van niet (CGVS, p. 12). Dit komt bevreemdend over, gelet op het feit dat uw broer een computer ter beschikking had thuis (CGVS, p. 16) en al tien dagen thuis was voor jullie vluchten (CGVS, p. 21). U werd erop gewezen dat het raar was dat uw broer als computerspecialist geen digitale documenten voorzag in geval de originelen verloren zouden raken, u reageerde dat hij het niet voorzag (CGVS, p. 24). Dat u niet eerder stappen ondernam om u naar deze bewijsstukken te informeren, en actie ondernam om ze te kunnen neerleggen bij het CGVS, doet vragen rijzen. Gevraagd of u nog naar documenten zocht sinds u in België was toegekomen, gaf u overigens toe van niet (CGVS, p. 20). Erop gewezen dat er geen enkel document werd neergelegd waaruit voor het CGVS bleek dat uw broer bij het Ministerie van Binnenlandse zaken werkte, herhaalde u louter dat uw broer alles meenam en jullie dachten dat hij zou antwoorden en bewijzen zou geven (CGVS, p. 24). Er werd nog gepeild naar documenten zoals contracten, loonbriefjes, opleidingsattesten, foto's van het werk. U had echter niets, maar zou er naar vragen bij uw familie (CGVS, p. 20). U kreeg bijkomend tijd tot 10 april 2023 om stukken neer te leggen, en de protection officer wees u op het belang van dergelijke documenten voor uw verzoek om internationale bescherming (CGVS, p. 20). Het CGVS mocht tot op heden echter geen bijkomende documenten ontvangen. Het blijft bijgevolg een feit dat uit geen enkel document de studies en tewerkstelling van uw broer [B.] blijkt.

Aan de tewerkstelling van uw broer kan in het licht van bovenstaande vaststellingen geen enkel geloof meer worden gehecht. Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan de problemen die deze tewerkstelling met zich meebracht en aan het feit dat u omwille van deze problemen Afghanistan moest verlaten.

Voorts kan nog worden gewezen op een aantal incoherenties inzake de houding van uw broer en de omstandigheden waarin u en uw broers vertrokken uit Afghanistan. U beweerde dat [B.] na de verwittigingen

van de mullah niet meer thuis probeerde te komen (CGVS, p. 21), tot de overheid in de problemen kwam en de bureaus van het Ministerie van Binnenlandse Zaken sloten, een maand voor de machtsovername (CGVS, p. 21). U gaf aan dat hij na het sluiten van de bureaus eerst nog vijftien à twintig dagen bij uw maternale oom bleef, en dan naar huis kwam (CGVS, p. 21). Erop gewezen dat het raar was dat hij toch nog naar huis kwam, terwijl hij wist van de waarschuwingen van de mullah, beaamde u dat het gevaarlijk was maar zei dat hij geen andere optie had (CGVS, p. 21). Echter, [B.] verbleef tijdens zijn studies in Kaboel bij uw maternale oom (CGVS, p. 9), en ook vandaag biedt uw maternale oom geregeld onderdak aan uw familie (CGVS, p. 5, 22). Het is bijgevolg bevreemdend dat [B.] alsnog naar het dorp terugkwam, en niet bij uw maternale oom bleef tot hij een veilig vluchtalternatief had.

Wat de taliban met wie u in de problemen kwam betreft, valt tot slot op dat u niet veel informatie over hen kon verstrekken. Gepolst naar belangrijke taliban in uw dorp, wist u het niet (CGVS, p. 10). Gevraagd wie u specifiek vreesde onder de taliban, had u geen namen (CGVS, p. 15). U had geen idee welke taliban achter [B.] en de mensen die bij de overheid werkten kwamen (CGVS, p. 22). Gepolst of u probeerde informatie te vinden over de taliban waarover de dorpelingen tegen uw vader zeiden dat ze overheidsmensen zochten, reageerde u dat jullie niets konden vinden, de taliban waren een grote groep, het waren veel mensen (CGVS, p. 22). U wist evenmin wie de taliban waren die de huisbezoeken brachten aan uw ouders (CGVS, p. 22), noch in wiens opdracht ze handelden (CGVS, p. 22-23). Uit niets in uw verklaringen blijkt bijgevolg dat u over informatie beschikte over of zich trachtte te informeren naar uw belagers, wat nochtans van een verzoeker om internationale bescherming kan verwacht worden.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u niet aannemelijk maakt dat u en uw familie problemen zouden kennen omwille van de door u beweerde job van uw broer bij de IT-sectie van het Ministerie van Binnenlandse Zaken. Een nood aan internationale bescherming omwille van deze feiten kan bijgevolg niet worden aangenomen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de

zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus._afghanistan._veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de

mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals

wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een dertelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen - zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting -, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsvername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzaadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsvername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsvername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun

aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio-economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de

'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalde u geen overtuigende concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U opperde weliswaar dat de taliban u bij een eventuele terugkeer zouden straffen omdat u het land verliet voor een niet-islam land en de taliban geloven dat wie het land verlaat, de godsdienst verlaat en die persoon niet langer moslim is (CGVS, p. 15). Maar gepolst hoe u dat wist, reageerde u slechts dat de taliban vergeving hadden aangekondigd voor iedereen maar niet loyaal waren aan deze belofte en nog steeds mensen doden (CGVS, p. 24). Met deze uitleg bracht u evenwel geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat ook u dergelijke problemen te wachten staan. Uitgenodigd concreter te maken waarop u zich baseerde om te beweren dat de taliban u specifiek zouden straffen omdat u Afghanistan verliet, haalde u de job van uw broer aan en de vraag te stoppen met de job (CGVS, p. 15). Gevraagd waarom de taliban u in het bijzonder viseren, wierp u geenszins uw verblijf in Europa op, u hield het bij het feit dat ze uw broer niet vonden en ze jullie al bedreigden (CGVS, p. 15-16). Gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw broers werk bij de voormalige Afghaanse overheid en de problemen met de taliban die hieruit voortgevloeid zouden zijn, houdt deze verklaring geen steek. U brengt dan ook zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Uit al het voorgaande blijkt dat u niet hebt aangetoond dat er wat u betreft een vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Conventie van Genève, noch dat er een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Leidende principes bij de beoordeling van het beroep in casu

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop

de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de Taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in Afghanistan en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals de aanvullende nota van verweerder duidelijk maakt en waarbij hij in vergelijking met de bestreden beslissing bijkomend verwijst naar *“EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023”*, *“UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan van juni 2023”* alsook de *“COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023”*. In de huidige stand van zaken kan de Raad niet tot het besluit komen dat er onvoldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, te analyseren. Verzoeker brengt geen andersluidende informatie aan die wijst op een volledige informatiestop noch informatie die niet in lijn ligt met de informatie die blijkt uit de door verweerder aangebrachte bronnen, die de Raad in de huidige stand van zaken tot een andere conclusie zou nopen.

3. Beoordeling

Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 48/2, 48/3, 48/4 en 48/6, § 5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 33 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de Procedure-richtlijn), van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het KB PR CGVS), van artikel 1.A.§2 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 2 en 3 van het EVRM en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker gaat onder het kopje *“1.vluchtelingenstatus”* en het subkopje *“1.1. Zijn asielrelaas”* vooreerst in op de schatting van de leeftijd door middel van bottests. Vervolgens gaat hij in op diverse vaststellingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CG) en geeft hij hierop commentaar. Onder het subkopje *“1.2. Vrees in verband met ‘verwestering’”* wijst hij erop dat hij zijn land van herkomst in 2021 is ontvlucht, dat hij in België leeft sinds 22 november 2021 en dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan, het risico loopt als ‘verwesterd’ te worden beschouwd. Verzoeker benadrukt de noodzaak aan een toekomstgerichte beoordeling van deze vrees en geeft aan dat de bewijsstandaard deze van de redelijke waarschijnlijkheid is. Verzoeker gaat onder het kopje *“1.2.1.”* dieper in op de daden van vervolging die kunnen uitgaan van verschillende actoren. Hij stelt dat hij het risico loopt te worden vervolgd door Anti-Government Elements (AGE's) wegens het vermoeden dat hij westerse waarden heeft geïnternaliseerd of een ‘vreemdeling’ of spion is geworden. Met verwijzing naar allerlei guidelines, landeninformatie, studies van onder meer het UNHCR, EASO en Asylos die een periode overspannen van 2013 tot september 2020 alsook een krantenartikel van 2021, stelt verzoeker dat er een verhoogd risico op vervolging door de Taliban bestaat omwille van gepercipieerde verwestering alsook een verhoogd risico op afpersing en ontvoering. Hij benadrukt dat de vrees voor vervolging in het bijzonder geldt voor jonge mannen in hun tienerjaren, die door hun leeftijd erg beïnvloedbaar zijn en voor jonge mannen uit rurale gebieden. Tevens benadrukt hij onder verwijzing naar guidelines, landeninformatie en studies van onder meer het UNHCR, EASO en Asylos die een periode overspannen van 2017 tot 2019 de vrees voor vervolging door de lokale gemeenschap. Verzoeker gaat daarna onder het kopje *“1.2.2”* in op de gronden van vervolging voor (gepercipieerde) verwesterde Afghanen, waarbij hij stelt dat deze kunnen worden gevonden in een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging, dan wel in het behoren tot de specifieke sociale groep van *“verwesterde Afghanen”*. Verzoeker verschaft hierbij een zeer ruime theoretische uiteenzetting. Hij sluit dit af door te benadrukken:

“Er zij op gewezen dat verzoeker meer dan 4 jaar zijn land heeft verlaten en in België is geïntegreerd. Verzoeker-die in België leeft ongeveer twee jaaren duidelijk« verwesterd » is - het doelwit zou kunnen zijn van opstandelingengroepen, omdat hij als onislamitisch, pro- regeringsgezind of als spion gezien zou kunnen worden.

De verwerende partij heeft - hoewel zij tot zorgvuldigheid en tot formele juridische en feitelijke motivering verplicht is - geen enkele poging gedaan om na te gaan of verzoeker vrees koesterde gezien de wijziging van het regime in Afghanistan.

Verzoeker is dermate verwesterd dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en zijn leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen.

Nu de Taliban de macht hebben overgenomen in Afghanistan, is het risico op vervolging zowel in de plattelandsgebieden als in de steden nog groter, gelet op hun strikte interpretatie van de sharia.

Een jonge 'verwesterde' Afghaanse onderdaan zoals verzoeker, die aldus voor een lange tijd - meer dan drie jaar - in België verbleef, loopt een zeer groot risico te worden vervolgd in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

De daden waaraan verzoeker kan worden blootgesteld (fysiek en psychologisch geweld, ontvoering, afpersing, veroordeling,...) kunnen neerkomen als daden van vervolging in de zin van artikel 1A van het Verdrag van Genève en artikel 48/3, §2, lid 2, a) en c).

De cumulatie van de verschillende vervolgingsgronden leidt ertoe dat hij moet worden erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet”.

Vervolgens gaat verzoeker onder het kopje “2. Subsidiaire beschermingsstatus” en het subkopje “2.1. Artikel 48/4, §2, c)” in op de veiligheidssituatie in Afghanistan. Verzoeker benadrukt in zijn verzoekschrift dat er, ondanks de vermindering van het geweld na de machtsovername door de taliban, nog steeds veel geweldsincidenten zijn vanwege andere gewapende groeperingen. Hij citeert uit rapporten, kranten-artikels, nieuwsuitzendingen die de periode overspannen van januari 2022 tot mei 2023. Hij benadrukt dat het UNHCR in augustus 2021 en februari 2022 opriep om de gedwongen terugkeer naar Afghanistan op te schorten, vanwege de veranderende en onzekere situatie en ook opriep tot het opschorten van negatieve beslissingen inzake verzoeken om internationale bescherming. Verzoeker verwijst naar het arrest van de Raad van 31 maart 2022 met nummer 270 813 en benadrukt dat de veiligheidssituatie nog steeds niet is gestabiliseerd en dat het gebrek aan actuele en objectieve informatie zou moeten nopen tot voorzichtigheid. Verzoeker verzoekt het CG ofwel zijn standpunt te heroverwegen dat de veiligheids-situatie gestabiliseerd is ofwel een fact finding mission naar Afghanistan te ondernemen. Verzoeker sluit zijn betoog af met de volgende melding: *“In het licht van de hierboven ontwikkelingen, blijkt het duidelijk volgens ons dat de door verwerende partij verzamelde informatie onvoldoende zijn om vast te stellen dat de veiligheidssituatie in Afghanistan zich gestabiliseerd is.”*

Onder het subkopje “2.2. Artikel 48/4, §2, b)” gaat verzoeker in op de sociaaleconomische en humanitaire situatie in Afghanistan. Hij gaat in zijn verzoekschrift eerst in op de uitlegging van de commissaris-generaal van het arrest M'Bodj die door hem niet kan worden gevolgd. Hij stelt dat het gaat om een specifieke situatie waarbij het Hof de toepassing van de subsidiaire bescherming afhankelijk heeft gesteld van het bestaan van opzettelijke zorgontneming. Volgens verzoeker kan de verantwoordelijkheid van de betrokken actoren echter niet al te strikt worden uitgelegd zonder de subsidiaire beschermingsstatus volledig uit te hollen. Er is verantwoordelijkheid van actoren vereist om de subsidiaire beschermingsstatus toe te passen maar dit veronderstelt geen vrijwillig of opzettelijk gedrag van de kant van de actoren. Verzoeker verwijst dan naar verschillende arresten van het EHRM waarbij hij dieper ingaat op het arrest Sufi en Elmi. Hij vergelijkt de huidige crisis in Afghanistan sinds de machtsovername door de taliban met de situatie in Somalië in 2011. Verzoeker acht de taliban verantwoordelijk voor de verslechtering van de sociaal-economische en humanitaire situatie, waarbij dit een direct gevolg is van de internationale sancties die werden genomen vanwege de niet-democratische aard van het talibanregime. Verzoeker benadrukt dat de taliban weigeren om fundamentele rechten te respecteren en de voorwaarden van de internationale gemeenschap te accepteren, waardoor de benodigde humanitaire hulp uitblijft. Tevens hebben de taliban de werkloosheid en dus de armoede in de hand gewerkt, door vrouwen te verbieden te werken en bepaalde beroepen te verbieden. Verzoeker benadrukt vervolgens: *“De Taliban zijn overwegend verantwoordelijke voor de huidige extreme précaire situatie. In tegenstelling tot de bewering van verweerder, die de invloed van het nieuwe de facto regime op de huidige economische- en humanitaire situatie in Afghanistan duidelijk bagatelliseert, is de huidige dramatische humanitaire en socio-economische toestand een direct gevolg van de keuzes die het Taliban-regime heeft gemaakt. De algemene précaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is dus overwegend door de gedragingen van de nieuwe de facto regering veroorzaakt. De ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b), van de Vreemdelingenwet is dus veroorzaakt door actoren in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.”* Verzoeker verwijst nog naar het arrest van de Raad van 31 maart 2022 met nummer 270 813. Vervolgens benadrukt hij: *“Bij terugkeer naar Afghanistan zal verzoeker terecht komen in een situatie van extreme armoede waar hij niet aan zijn élémentaire levensbehoeften zal kunnen voorzien. Wegens zijn vrees voor vervolging zal verzoeker niet kunnen werken. De précaire situatie waarin het gezin van verzoeker in Afghanistan leeft, bereikt duidelijk de mate van de ernst die is vereist door het EVRM om te kunnen oordelen dat zij het slachtoffer is van ernstige schade in de zin van het artikel 48/4, §2, b), van de Vreemdelingenwet en dat het risico bestaat dat verzoeker, indien hij naar Afghanistan terugkeert, in een vergelijkbare situatie terechtkomt, of zelfs nog erger, aangezien het aan hem te danken is dat zijn gezin thans kan overleven.”*

Verzoeker gaat ten slotte nog in op de artikelen 2 en 3 van het EVRM en stelt dat, zelfs indien de sociaaleconomische situatie niet ressorteert onder de subsidiaire beschermingsstatus, het de taak van de

commissaris-generaal is om grondig en zorgvuldig na te gaan of een asielzoeker een risico loopt op een schending van deze verdragsbepalingen.

Verzoeker laat na precies uiteen te zetten op welke wijze artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet werd geschonden door de bestreden beslissing. De Raad ziet ook niet in hoe dit het geval zou kunnen zijn, nu de voormelde bepaling slechts in algemene zin stelt dat een vreemdeling als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend indien hij voldoet aan de daartoe gestelde voorwaarden in het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad leest ook geen uitleg in het verzoekschrift over de wijze waarop artikel 33 van de Procedurerichtlijn, en artikel 17, § 2 van het KB PR CGVS werden geschonden door de bestreden beslissing.

Deze onderdelen van het middel zijn daarom onontvankelijk.

De artikelen 2 en 3 van het EVRM stemmen inhoudelijk deels overeen met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De toetsing of de voormelde verdragsartikelen werden geschonden door de bestreden beslissing stemt overeen met de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming. Vermits de bestreden beslissing geen maatregel tot terugleiding of verwijdering betreft, dringt zich geen verdergaande toetsing aan de artikelen 2 en 3 van het EVRM op dan de voormelde. Voor wat de betreft de opgeworpen schending van artikel 4 van het Handvest: dit stemt inhoudelijk overeen met artikel 3 van het EVRM zodat kan worden verwezen naar wat hierover zopas werd gesteld.

De bestreden beslissing is duidelijk voorzien van juridische en feitelijke overwegingen. Verzoeker zet niet uiteen waarom ze hem niet toelaten zich erop te verdedigen, wat de voornaamste doelstelling is van de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. Dat de formele motiveringsplicht niet werd geschonden, blijkt uit het feit dat verzoeker inhoudelijke kritiek uit op de motieven. Dit wordt verder onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen. Voor wat betreft het geschonden geachte zorgvuldigheidsbeginsel, verplicht dit verweerder om zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding.

Dit alles wordt verder onderzocht in het licht van de geschonden geachte artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De opgeworpen schending van artikel 1.A, §2 van het Vluchtelingenverdrag wordt behandeld in het kader van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dat naar artikel 1 van het Vluchtelingen-verdrag verwijst.

3.1. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.1.1. Verzoekers vluchtrelaas

Verzoeker vreest bij terugkeer naar Afghanistan te worden gedood door de taliban omdat zijn broer B. werkzaam was op de IT-sectie van het Afgaanse ministerie van Binnenlandse Zaken. Een jaar voor verzoekers vertrek vroeg de mullah van het dorp tweemaal aan verzoekers vader om B. te overtuigen te stoppen met zijn werk voor de overheid. B. bleef verder werken om financiële redenen en vermeed om naar huis te komen. Een maand voor de machtsovername sloten de bureaus van het ministerie van Binnenlandse Zaken in Kaboel. B. verbleef eerst 15 à 20 dagen bij een maternale oom in Kaboel en kwam dan naar huis. Dorpelingen kwamen melden aan verzoekers vader dat de taliban op zoek waren naar mensen die voor de overheid hadden gewerkt. Verzoeker ontvluchtte samen met zijn 3 broers B., J. en S. Afghanistan. In de week na hun vertrek bezochten de taliban tweemaal verzoekers ouders, op zoek naar verzoeker en diens broers. Ondertussen is verzoekers familie verhuisd naar Kaboel. Ze verblijven deels bij een maternale oom, deels op andere plaatsen.

Het administratief dossier bevat een beslissing van de Dienst Voogdij van de FOD Justitie van 16 december 2021 waarin wordt gesteld dat verzoeker, die had verklaard geboren te zijn in 2006 en dus 15 jaar oud te zijn bij aankomst in België in november 2021, ouder is dan 18 jaar. Verzoeker zou met name 20,03 oud zijn met een standaarddeviatie van 1,59 jaar. De beslissing van de Dienst Voogdij wordt geacht overeen te stemmen met de wet en uitvoerbaar te zijn zolang zij niet is vernietigd of ingetrokken. Verzoeker had de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij voormeld rechtscollege. Tevens werd hij van deze mogelijkheid in kennis gesteld in de kennisgeving van de beslissing van de Dienst Voogdij. Hij heeft echter nagelaten deze beroepsmogelijkheid te benutten, minstens toont hij het tegendeel niet aan. Aldus kon verweerder zich op

goede gronden steunen om te besluiten dat verzoeker meerderjarig is. Ten aanzien van de Raad staat de leeftijdsbepaling in opdracht van de Dienst Voogdij ook vast. Verzoekers kritiek op de betrouwbaarheid van het uitgevoerde leeftijdsonderzoek, waarbij hij verwijst naar een resolutie van het Europees Parlement van 2013 en een advies van 20 februari 2010 van de Nationale orde der Artsen, kan niet tot een andere conclusie leiden evenmin als zijn verwijzing naar *“talrijke wetenschappelijke rapporten”* die zouden hebben bewezen dat trauma de groei van kinderen kan beïnvloeden waardoor ze meer kans hebben op verouderingskenmerken alsook zijn stelling dat leeftijdsschattingen twijfel met zich meebrengen die in het voordeel moet spelen van de persoon die verklaart minderjarig te zijn.

In de bestreden akte kan voorts ook nog worden gelezen: *“Frappant is dan ook dat u in Oostenrijk onder een andere geboortelaar werd geregistreerd, namelijk 01/01/2004. Hiermee geconfronteerd haalde u aan dat u toen gewond was aan uw vinger, en de vragen niet verstaan had, er maar ja en nee op zei (CGVS, p. 24), een uitleg die allerminst kan overtuigen.”*

Met zijn verwijzing naar zijn taskara waarvan hij het origineel heeft getoond aan de Dienst Vreemdelingen-zaken en zijn stelling dat hij zich heeft gebaseerd op de geboortedatum die op dit document vermeld staat, brengt hij het voormelde niet aan het wankelen. De Raad merkt voor wat betreft verzoekers taskara bovendien op dat in het administratief dossier een document zit van de dienst voogdij van 10 augustus 2022 waaruit blijkt dat de sociaal assistent van verzoeker diens taskara naar deze dienst heeft gestuurd om aan te tonen dat hij minderjarig is volgens dit document. Deze dienst schrijft vervolgens: *“We hebben advies gevraagd over de documenten. Dit advies is negatief: Het is een vals document. Er zijn vervalsingen en wijzigingen van gegevens in de pagina’s.”*

Alleszins leiden de vaststellingen van verweerder inzake verzoekers leeftijd op zich niet tot de verwerping van het verzoek om internationale bescherming. Wel is verweerder van oordeel dat dit afbreuk doet aan verzoekers algemene geloofwaardigheid. Hij maakt dezelfde vaststelling voor wat betreft verzoekers niet eenduidige verklaringen over zijn precieze locatie van herkomst en zijn niet aannemelijke verklaringen over het feit dat zijn broers vermist raakten tijdens de reis naar Europa. Deze vaststelling inzake verzoekers voormelde verklaringen beschouwt de Raad als overtoollig zodat hij niet ingaat op de kritiek die verzoeker daarover uit in zijn verzoekschrift.

Kernpunt van de bestreden beslissing is dat geen geloof wordt gehecht aan de tewerkstelling van verzoekers broer B. waaraan verzoeker problemen met de taliban verbindt bij zijn terugkeer. De Raad kan zich hierbij aansluiten omwille van de volgende vaststellingen die de kern van verzoekers vluchtrelaas betreffen, waarover het CG op omstandige wijze motiveert en die steun vinden in de vragenlijst die werd ingevuld bij de Dienst Vreemdelingen-zaken op 21 april 2022 en in het verslag van het gehoor bij het CG op 5 april 2023. Zoals hierna blijkt, slaagt verzoeker er niet in ze onderuit te halen:

1. Verzoekers verklaringen over de job van zijn broer B. zijn niet eenduidig. Bij de Dienst Vreemdelingen-zaken verklaarde verzoeker dat zijn broer werkte voor buitenlandse projecten terwijl hij bij het CG verklaarde dat hij een job had bij het ministerie van Binnenlandse Zaken.
2. Verzoeker heeft slechts een fragmentaire kennis over B.’s job.
3. Verzoeker heeft een gebrekkige kennis over B.’s studies.
4. Deze gebrekkige kennis komt weinig ernstig over omdat B. om de maand of veertien dagen naar huis kwam, ze samen wegtrokken uit Afghanistan, B.’s activiteiten het hoofdmotief vormen van verzoekers vlucht uit Afghanistan en hij geen stappen heeft ondernomen om bij zijn vader met wie hij nog contact heeft, informatie in te winnen over de job van zijn broer B.
5. Verzoeker legt geen enkel document voor over de werkzaamheden van B. Hij verstrekt geen bevredigende verklaring hiervoor.
6. Er zijn een aantal incoherenties inzake de houding van B. en de omstandigheden waarin verzoeker en zijn broers Afghanistan verlieten. Zo is het vreemd dat B. na verwittiging van een mullah niet meer thuis kwam maar dan alsnog vlak voor de machtsovername toch naar het dorp terugkwam en niet bij de maternale oom bleef in Kaboel waar hij een veilig vluchtalternatief had.
7. Verzoeker kan niet veel info geven over de taliban met wie hij in de problemen kwam.

In het verzoekschrift kan het volgende worden gelezen: *“Met betrekking tot de opleidings- en beroepsachtergrond van verzoekers broer [B.] heeft de wederpartij er veel belang aan gehecht dat verzoeker niet genoeg over deze zaken wist. Verzoeker kon echter uitleggen dat hij deze zaken nooit diepgaand met zijn broer had besproken. [B.] had in Kabul gestudeerd en verbleef destijds bij hun oom. Daarna heeft hij een jaar op een buitenlands project gewerkt, waarover eiser geen informatie heeft behalve het certificaat dat hij zich herinnert gezien te hebben. Daarna werkte [B.] voor het ministerie van Binnenlandse Zaken. Gedurende deze tijd kwam [B.] maar een of twee keer per maand thuis. Tijdens zijn bezoeken aan het ouderlijk huis besprak [B.] zijn werk niet met zijn broers. Het was niet iets wat gebruikelijk was in hun familie. Bovendien wilde [B.] zijn familie beschermen door zo min mogelijk informatie prijs te geven. Ten slotte blijft verzoeker proberen bewijsmateriaal te verkrijgen over de beroepsactiviteit van zijn broer en zal hij dit aan uw Raad*

voorleggen zodra hij het heeft ontvangen. Als de tewerkstelling van [B.] de oorzaak was van de Problemen die verzoeker en zijn gezin ondervonden, evenals zijn vertrek uit het land, stelt eiser terecht de verwachtingen van de CGRA in vraag. Er was immers geen enkele reden waarom het CGVS zijn broer plotseling zou hebben ondervraagd over zijn opleiding en werk. Er was geen reden voor verzoeker om dat te doen toen zij het land verlieten om naar Turkije te gaan, zoals de wederpartij waarschijnlijk had gewild.

Dat het CG belang hecht aan verzoekers kennis over de beroepsactiviteiten van zijn broer B. en in dit verband bepaalde verwachtingen heeft, is logisch vermits verzoeker zijn vrees voor vervolging door de taliban bij terugkeer eraan verbindt. Dat verzoeker deze verwachtingen in vraag stelt en voor het overige blote vergoelijkende verklaringen aflegt, kan bezwaarlijk de vastgestelde hiaten in zijn kennis over de beroepsactiviteiten van zijn broer B. ongedaan maken en bovenvermelde subvaststellingen 1 t.e.m. 5 onderuit halen. Verzoeker tracht ook tevergeefs zijn tegenstrijdige verklaringen zoals weergegeven in subvaststelling 1 ongedaan te maken door ze nu plots chronologisch na elkaar te situeren. Daarnaast stelt de Raad vast dat noch bij het verzoekschrift noch ter terechtzitting stukken worden overgemaakt over de beroepsactiviteiten van verzoekers broer B.

Voorts kan in het verzoekschrift nog worden gelezen: “Wat betreft [B.]’s terugkeer naar huis in plaats van een verblijf bij hun oom, wist eiser niet waarom hij dat had gedaan. Eiser heeft dit niet met zijn broer besproken. Eiser gaat ervan uit dat [B.] dit deed om bij zijn familie te zijn voordat hij een oplossing vond om veilig bij hen weg te gaan, wat begrijpelijk is.

Ten slotte heeft verzoeker met betrekking tot de details van de Taliban waarop zijn vrees betrekking had, zijn verklaringen gehandhaafd. Hij heeft hierover geen verdere informatie.”

Dat verzoeker niet weet waarom zijn broer B. vanuit Kaboel toch nog naar het ouderlijk dorp afzakt om vervolgens toch een verklaring naar voren te schuiven, wat niet meer is dan puur giswerk, kan bezwaarlijk subvaststelling 6 onderuit halen. Dat verzoeker ten slotte zijn verklaringen die hij heeft afgelegd over de taliban handhaaft, kan bezwaarlijk subvaststelling 7 onderuit halen.

Gelet op het voormelde kan verzoeker manifest niet worden gevolgd waar hij in zijn verzoekschrift besluit:

“Op basis van het voorgaande verzoekt verzoeker uw Raad zijn verklaringen te herzien. Zijn verklaringen zijn gedetailleerd en maken het mogelijk de door verzoeker aangevoerde vrees vast te stellen. Indien verzoeker naar Afghanistan zou terugkeren, zou hij een duidelijk risico op vervolging door de Taliban lopen wegens de positie die zijn broer bekleedt.”

3.1.2. (Toegeschreven) verwestering/ overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen

Voor wat betreft deze problematiek, kan de Raad zich aansluiten bij de kernpunten daarvan in de bestreden beslissing, die steun vinden in de daarin aangehaalde bronnen:

- uit de beschikbare landeninformatie die wordt opgesomd in de bestreden beslissing kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om een nood aan internationale bescherming aan te tonen bij een terugkeer naar het land van herkomst;

- een verzoeker om internationale bescherming dient in concreto aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd.

Uit de informatie die door beide partijen aan de Raad wordt voorgelegd – in het verzoekschrift en in verweerders aanvullende nota van 15 april 2024 – blijkt niet dat over vermelde kernpunten thans anders moet worden geoordeeld. Ook de diverse door verzoeker aangehaalde (oudere) bronnen, stellen nergens dat terugkeerders uit het Westen automatisch worden vervolgd of het risico lopen op ernstige schade bij terugkeer naar Afghanistan. Een individuele beoordeling blijft zich dus opdringen.

Verweerder stelt in de bestreden beslissing concreet vast:

“In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.”

Waar verzoeker zich in zijn verzoekschrift beroept op zijn vrees voor vervolging omwille van een duidelijke verwestering en stelt dat hij het doelwit zou kunnen zijn van opstandelingengroepen, omdat hij als onislamitisch, regeringsgezind of als spion zou kunnen worden gezien, ontwikkelt hij voornamelijk een lang theoretisch betoog, waarbij hij zeer uitgebreid verwijst naar allerlei (oudere) bronnen. In concreto voert verzoeker niet meer aan dan dat hij vier jaar geleden zijn land heeft verlaten en in België is geïntegreerd.

Verzoekers betoog dat hij in België geïntegreerd en “*duidelijk verwesterd*” is, mist elke persoonlijke invulling en concretisering. Dit zijn dus losstaande beweringen die op geen enkele manier worden onderbouwd met enig document of ander element. Hieruit kan niet worden geconcludeerd dat verzoeker zal worden gepercipieerd als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden, als iemand die de sociale normen niet respecteert of dat hij zal worden beschouwd als spion en daarom een risico loopt om te worden vervolgd bij een terugkeer naar Afghanistan.

De stukken die ter terechtzitting worden neergelegd via een aanvullende nota kunnen niet leiden tot een andere beoordeling. Op het voorblad kan worden gelezen: “- *kopie van zijn arbeidscontract – kopie van zijn loonfiches- attest van taalcursussen*”. Het eerste stuk betreft een niet gedagtekende arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur voor een tewerkstelling in de horeca. Vele rubrieken zijn niet ingevuld. Stuk 2 betreft een “*compte individuel*” voor de jaren 2022, 2023 en 2024. Ze bieden een overzicht van onder meer het aantal gepresteerde uren en het uitbetaald loon voor verzoekers tewerkstelling in de horeca. Stuk 3 betreft een “*attestation de fréquentation*”, opgesteld op 13 maart 2024 door de directeur van “ASE Anneessens asbl”. Hierin wordt kort gesteld dat verzoeker regelmatig Franse les “*niveau FLE*” volgt gedurende het jaar 2023-2024.

Dat verzoeker thans aan de slag is in de horeca en Franse les volgt, is lovenswaardig maar hiermee toont hij niet aan dat hij “*duidelijk verwesterd*” is. Verzoekers stukken lijken eerder gericht op het verwerven van een machtiging tot verblijf op grond van humanitaire redenen dan op de erkenning van het vluchtelingen-statuuut. Ze nopen dan ook niet tot het gelasten van een verder onderzoek door het CG. Het CG kan er trouwens niet van worden beticht onvoldoende onderzoek te hebben gedaan naar verwestering gezien er niets voorlag en verzoeker ook thans nagenoeg niets concreets bijbrengt. De Raad wijst er voorts op dat verzoeker tot ongeveer de leeftijd van 18 jaar in Afghanistan heeft verbleven. Hieruit kan worden afgeleid dat hij reeds in Afghanistan was gevormd naar de Afghaanse waarden en normen. Zodoende kan niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Verzoeker heeft ook nog een familiaal netwerk in zijn regio van herkomst. Hij verklaarde uitdrukkelijk nog contact te hebben met zijn moeder in Afghanistan (CG, gehoorverslag p. 10). Verzoeker moet dan ook redelijkerwijze in staat worden geacht op de hoogte te zijn of te worden gesteld van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan zoals vormgegeven door de taliban, ook die in zijn conservatieve regio van herkomst, en deze in acht te nemen. Verder stelt de Raad vast dat uit het voorgaande is gebleken dat hij geen geloofwaardige problemen met de taliban voor zijn vertrek uit Afghanistan heeft aannemelijk gemaakt zodat hij evenmin aannemelijk maakt dat hij omwille van problemen uit het verleden in de negatieve aandacht van de taliban zal komen te staan in geval van terugkeer naar zijn regio van herkomst. Aangezien hierboven werd vastgesteld dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker verwesterd is of dat hij als dusdanig zal worden beschouwd, zijn de vraag of de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering al dan niet verband houdt met het Vluchtelingenverdrag op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep, godsdienst of politieke overtuiging en het uitvoerig betoog van verzoeker hierover relevant noch dienstig.

De Raad concludeert daarom dat verzoeker niet concreet aantoont dat of waarom hij bij een terugkeer naar Afghanistan zou worden geconfronteerd met dermate ernstige aanpassingen en moeilijkheden dat hij zijn leven aldaar niet (opnieuw) zou kunnen opnemen en dat hij er niet (meer) zou kunnen aarden. Evenmin brengt hij concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst als verwesterd zou worden gepercipieerd, laat staan dat hij in concreto aannemelijk zou maken dat hij daardoor dreigt te worden geviséerd, gestigmatiseerd, ontvoerd en/of vervolgd.

3.1.3. Conclusie

De bovenvermelde vaststellingen leiden tot de conclusie dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

3.2. Beoordeling in het licht van 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingen-wet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

3.2.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op zijn vluchtrelaas alsook (toegeschreven) verwestering/ overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover.

3.2.3. Voor wat betreft de vraag of de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan valt onder de toepassing van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet, kan de Raad zich aansluiten bij de algemene overwegingen die daarover figureren in de bestreden beslissing en die steun vinden in de hierin aangehaalde rapporten.

Uit een samenlezing van de bewoordingen van de in de bestreden beslissing aangehaalde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt immers duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58). De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie valt dus niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de "Country Guidance: Afghanistan" van EUAA van januari 2023 (p. 111: "*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*"). Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals bijvoorbeeld bij uithuiszettingen of landroof.

Concreet komt verweerder in de bestreden beslissing tot de volgende conclusie:

"Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien."

Uit de aanvullende nota van verweerder blijkt niet dat hierover thans anders moet worden geoordeeld.

Dit blijkt ook niet uit de (oudere) informatie en theoretische overwegingen die verzoeker bijbrengt in zijn verzoekschrift.

Vooreerst verwijst de Raad naar de bovenvermelde rechtspraak van het Hof van Justitie. Voor zover verzoeker laat gelden dat de situatie in Afghanistan met de hongersnood aldaar enkele maanden na de val van de Afghaanse regering in veel opzichten lijkt op de situatie in Somalië in 2011 en voorhoudt dat de elementen waarop het EHRM in het arrest "Sufi en Elmi" zijn vaststelling van een algemene situatie van schending van artikel 3 van het EVRM heeft gebaseerd ook thans in Afghanistan aanwezig zijn, kan hij evenmin worden bijgetreden. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest "Sufi en Elmi" is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een de facto regering aanwezig, met de facto ministers en de facto functionarissen (EUAA, "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben

ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in “Sufi en Elmi”. Overigens is Afghanistan niet het enige land waar de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest “Sufi en Elmi” wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest “Sufi en Elmi” nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest “Sufi en Elmi” werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren.

De oorzaken van de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan blijken volgens de ter beschikking gestelde informatie in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in het land is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren. Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19- pandemie. Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevroering van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Ook waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie. Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot een hongercatastrofe. In dit verband wijst de Raad op de beoordeling van verweerder in zijn aanvullende nota van 15 april 2024 waarbij hij, op basis van recentere informatie die in de nota wordt aangehaald, tot de volgende conclusie komt: *“Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde Talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de Taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de Taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.”*

Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan, ook al wordt zeker niet betwist dat ze na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog verder zijn verslechterd, op zich nog steeds niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing naar het arrest van de Raad van 31 maart 2022 met nr. 270 813 kan niet tot een ander oordeel leiden. Verzoeker toont niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die zijn eigen zaak kenmerken, te meer daar er heden actuelere en meer informatie voorligt dan in maart 2022.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften. Verzoeker benadrukt wel *“Bij terugkeer naar Afghanistan zal verzoeker terecht komen in een situatie van extreme armoede waar hij niet aan zijn élémentaire levensbehoeften zal kunnen voorzien. Wegens zijn vrees voor vervolging zal verzoeker niet kunnen werken. De précaire situatie waarin het gezin van verzoeker in Afghanistan leeft [...]”* maar dit wordt nergens onderbouwd en hierboven bleek al dat verzoekers vrees voor vervolging door de taliban niet aannemelijk is.

Dit alles neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie aldaar, waarvan de ernst zeker niet kan worden ontkend, nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM. Hoewel zulke mogelijke schending buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en

48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormelde verdragsartikelen alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

3.2.4. Voor wat betreft de vraag of de veiligheidssituatie in Afghanistan valt onder de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan de Raad zich opnieuw aansluiten bij de overwegingen die daarover figureren in de bestreden beslissing alsook de conclusie dat dit niet het geval is. Ze vinden steun in de hierin aangehaalde rapporten.

Uit de informatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen kan niet worden afgeleid dat hierover heden anders moet worden geoordeeld, hoewel de situatie ter plekke zeer zeker bijzonder onrustwekkend is.

Verzoeker haalt in zijn verzoekschrift vooral oudere informatie aan. Zij kan echter niet opwegen tegen de recentere informatie die de bestreden beslissing meeneemt en hierin uitdrukkelijk werd vermeld en die ook wordt aangebracht in de aanvullende nota op grond waarvan wordt geconcludeerd dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet voorts niet in hoe verzoeker van het CG kan verlangen dat het een *“Joint Fact Finding Mission”* gaat uitvoeren in Afghanistan om de situatie ter plekke te gaan beoordelen .

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan dus in de huidige stand van zaken geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het land, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de Country Guidance Afghanistan van januari 2023 waarnaar de bestreden beslissing verwijst en is, gelet op de informatie opgenomen in de *“EUAA Afghanistan: Country Focus”* van december 2023 waarnaar de aanvullende nota verwijst, nog steeds actueel.

Om uit te maken of er sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van *“willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict”*, wordt verder rekening gehouden met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker in geval van terugkeer naar het betrokken land of gebied (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 40; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, pt. 43; EASO, Article 15(c), Qualification Directive (2011/95/EU) - A Judicial Analysis, december 2014, p. 25-26).

Verzoeker geeft de provincie Laghman als zijn regio van herkomst aan. De Raad stelt vast dat voor deze provincie geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor dient te worden geconcludeerd dat de vraag naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden die het risico op ernstige schade kunnen verhogen zich in casu niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *“Country Guidance Afghanistan”* van januari 2023

Verzoeker brengt noch in het verzoekschrift noch nadien actuele informatie aan waaruit blijkt dat hem subsidiaire bescherming moet worden toegekend omwille van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan of in zijn regio van herkomst.

3.2.5. Conclusie

Gelet op het voormelde, zijn er geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet

4. Algehele conclusie

Gelet op al het voormelde heeft verzoeker niet aangetoond dat verweerder bij de beoordeling of hij een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet heeft of een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet, de voormelde bepalingen heeft geschonden.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CG uitvoerig werd gehoord. De Raad wijst erop dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, dat hij nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en dat hij zich

heeft laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. Verzoeker kreeg acht dagen de tijd om nog opmerkingen in te dienen bij het verslag waarvan hij een kopie heeft ontvangen. De Raad stelt verder vast dat verweerder zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Verzoeker zet nergens uiteen dat verweerder een aangebracht element over het hoofd heeft gezien. Evenmin houdt hij voor dat verweerder geen of onvoldoende rekening heeft gehouden met elementen die deze laatste zelf behoorde aan te dragen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of van artikel 48/6, §5 van de Vreemdelingenwet blijkt dan ook niet.

Het enig middel is bijgevolg, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

Verzoeker heeft geen argumenten, gegevens of stukken aangebracht die een ander licht werpen op de motieven die de bestreden beslissing kunnen schragen en evenmin nieuwe elementen ontwikkeld die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

Verzoeker heeft geen elementen bijgebracht in het kader van de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet die verder onderzoek door het CG noodzakelijk maken. Er ontbreken geen essentiële elementen waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet bijgevolg geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend vierentwintig door:

M. EKKA, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA